

Sygn. akt II AKa 313/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Dorota Tyrała (spr.)

Sędziowie: SA – Anna Zdziarska

SA – Przemysław Filipkowski

Protokolant: st. sekr. sąd. – Marta Kamińska

przy udziale Prokuratora Waleriana Janasa

po rozpoznaniu w dniu 8 lipca 2021 r.

sprawy:

1) *D. G. (G.)*

syna T. i A. z d. O.

urodz. (...) w R.

oskarżonego o czyn z art. 207§2 k.k. w zb. z art. 13§1 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

2) *D. N.*

córki J. i K. z d. F.

urodz. (...) w W.

oskarżonej z art. 160§2 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora (ad. 1 i 2) oraz obrońcę oskarżonego D. G.

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie

z dnia 29 czerwca 2020 r. sygn. akt V K 223/19

1) *zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego D. G. w ten sposób, że:*

a) *w ramach czynu przypisanego w punkcie I. wyroku dodatkowo ustala, iż oskarżony działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w bliżej nieustalonym dniu w lipcu 2018 r., ale nie później niż 27 lipca 2018 r. oraz na przełomie sierpnia i września 2018 r. oraz z zamiarem ewentualnym dwukrotnie usiłował pozbawić życia swojego syna K. N. lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na udzielenie pokrzywdzonemu pomocy medycznej;*

b) *podstawę prawną skazania uzupełnia o art. 13§1 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;*

c) **jako podstawę prawną wymiaru kary wskazuje art. 14§1 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k.**

d) **uchyla orzeczony w punkcie II. wyroku środek karny w postaci pozbawienia praw publicznych;**

e) **kwotę orzeczonego w punkcie III. wyroku zadośćuczynienia podwyższa do 50.000 (pięćdziesięciu) tysięcy złotych;**

f) **utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej części wobec oskarżonego D. G.;**

2) **zmienia wyrok w zaskarżonej części wobec oskarżonej D. N. w ten sposób, że:**

- uchyla rozstrzygnięcia z punktu IV. wyroku o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności oraz z punktów V. i VI. wyroku wydane w oparciu o art. 73§2 k.k. oraz art. 72§1 pkt 4 k.k.;

3) **na podstawie art. 63§ 1 k.k. zalicza oskarżonej D. N. na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności zatrzymanie w dniu 4 października 2018 r.;**

4) **zwalnia oskarżonych D. G. i D. N. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.**

5) **zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. M. oraz adw. M. M., Kancelarie Adwokackie w W., kwoty po 840 (osiemset czterdzieści) złotych – podwyższając je o 23 % VAT – z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej odpowiednio oskarżonemu D. G. oraz oskarżonej D. N. w postępowaniu odwoławczym.**

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 313/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	II	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

wyrok Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie z dnia 29 czerwca 2020 r., sygn. akt VK 223/19

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca oskarżonego D. G.

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść - **prokurator**

w całości – **obrońca oskarżonego D. G.**

Prokurator co do osk. D. G.

w części - **prokurator co do osk. D. N.**

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#

art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w

	zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	Zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

Sąd Apelacyjny nie przeprowadzał postępowania dowodowego

2.1. Ustalenie faktów

<u>2.1.1. Fakty uznane za udowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
<u>2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</u>					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów

<u>2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

<u>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Apelacja Obrońcy oskarżonego D. G.		
Lp.	Zarzut	
I.	<p>Na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że oskarżony D. G. dopuścił się dokonania czynu zabronionego jak przestępstwo z art. 207§ 2 k.k., tj. fizycznego znęcania się nad K. N. połączonego ze szczególnym okrucieństwem, gdzie materiał dowodowy, zgromadzony w trakcie postępowania sądowego nie daje podstaw do przypisania oskarżonemu winy za ten typ czynu zabronionego, a analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż oskarżony nie wypełnił znamion zarzucanego mu czynu a żaden z dowodów zgromadzonych w sprawie nie wskazuje bezpośrednio na sprawstwo oskarżonego a tym samym Sąd I instancji:</p> <p>a. bezpodstawnie przyjął, iż sprawcą znęcania się ze szczególnym okrucieństwem nad małoletnim K. N. urodzonym (...) był jego ojciec D. G., który nie później niż dnia 27 lipca 2018 r. rzucił nim z dużą siłą o podłogę, czym spowodował naruszenie czynności narządów ciała i rozstrój zdrowia trwające dłużej niż 7 dni, a na przełomie sierpnia i września 2018 r.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

działając z zamiarem ewentualnym w nieustalony sposób, używając przemocy spowodował u swojego syna obrażenia o charakterze z art. 156§1 pkt 2 k.k.

b. bezpodstawnie przyjął, że oskarżony D. G. swoim zachowaniem wypełnił jakiegokolwiek znamię czasownikowe przestępstwa z art. 207§2 k.k. w zb. z art. 157§1 k.k. i w zb. z art. 156§1 pkt 2 k.k., bowiem zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na dokonanie takiego ustalenia;

c. bezpodstawnie odmówił wiarygodności wyjaśnieniom D. G. w części odnośnie tego, że dzieckiem zajmował się w sposób prawidłowy, że nie rzucił i nie bił pokrzywdzonego, okoliczności powstania obrażeń u dziecka, że dziecko mu wypadło przypadkiem, a jednocześnie bezpodstawnie i automatycznie dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej D. N. w całości (za wyjątkiem nieprzyznania się przez nią do winy) mimo, że z opinii psychiatryczno – psychologicznej wynika, że wybiela swoją postać i usiłuje przedstawić się w korzystnym świetle, również z zeznań świadka R. K. wynika, że D. N. „przypomniało jej się”, jak D. G. rzucił dziecko na podłogę dopiero wtedy, gdy świadek ten wyjaśnił jakie grożą jej konsekwencje prawne jej zachowania, a także po tym jak uświadomiła sobie, że to D. G. zarzuca się sprawstwo obrażeń na ciele dziecka;

d. bezpodstawnie przyjął m.in. na podstawie zeznań świadka S. A., B. Ż. oraz wyjaśnień D. N., że oskarżony D. G. jest osobą agresywną, impulsywną a tym samym pośrednio, że może skrzywdzić swoje dziecko podczas,

gdy świadkowie ci nigdy nie widzieli, by oskarżony zachowywał się agresywnie w stosunku do oskarżonej lub dziecka, sama oskarżona złożyła sprzeczne co do tej okoliczności informacje, np. potwierdziła w dniu 12 września 2018 r. kuratorowi R. K., że D. G. nie stosował wobec niej przemocy fizycznej, w dniu 1 października 2018 r. kuratorowi zawodowemu M. F. (k. 287) oskarżona podała, że podczas kłótni z D. G. „dochodziło między nimi” jak podała do „wymiany ciosów”, by w niespełna miesiąc później w dniu 4 października 2018 r. przed prokuratorem przypomnieć sobie, że to jednak „D. zdarzało się, że używał wobec mnie przemocy, były takie sytuacje, że popchnął mnie i potem jak upadłam bił mnie rękami”, na rozprawie zaś w dniu 9 grudnia 2019 r. mówi: „bałam się D., bo był agresywny wobec mnie, potrafił mnie wyrzucić z mieszkania” i innej nieskonkretyzowanej „agresji” oskarżonego wobec oskarżonej, co wskazuje, że oskarżona wyraźnie zmierzała coraz to bardziej do obciążania oskarżonego i z całą pewnością nie można to tłumaczyć, że wcześniej bała się oskarżonego, który od dnia 7 września 2018 r. był tymczasowo aresztowany. W takim samym tempie ulegały modyfikacji jej wyjaśnienia odnośnie okoliczności powstania obrażeń u dziecka;

e. bezpodstawnym przyjęciu na podstawie zeznań świadka S. A., B. Ż., wyjaśnień oskarżonej D. N., że oskarżona dbała o swoje dziecko, była dobrą i opiekuńczą matką i krzywdy by nie zrobiła swojemu dziecku, podczas gdy dziecko zostało przyjęte w dniu 7 września 2018 r. do szpitala jako zaniedbane, z brudnymi

paznokciami, brudem w fałdach ciała, z wysoką niedokrwistością, świerzbem. Wobec czego „znamienne” twierdzenia ww. świadków mają się nijak do rzeczywistości. Ponadto z wypisu oskarżonej po porodzie wynika, że w czasie ciąży paliła duże ilości papierosów (nikotynizm). Potwierdza to, że oskarżona jest osobą skoncentrowaną wyłącznie na swoich zachciankach i potrzebach i nie można dać jej wiary w zakresie obciążających D. G. wyjaśnień. „Znamienne” twierdzenia ww. świadków stoją również w sprzeczności z wnioskami z opinii biegłych psychiatrów i psychologa, tj. że oskarżona usiłuje przedstawić się w korzystnym świetle, nie ujawnia żywych emocji, a przy tym nie przejawia większego zainteresowania dzieckiem;

f. bezpodstawnie przyjął, że zachowanie przypisane oskarżonemu wyczerpuje znamiona znęcania podczas, gdy z akt sprawy wynika, że pokrzywdzony K. N. dwukrotnie padł ofiarą przemocy fizycznej (zdaniem obrony nie ustalono prawidłowo sprawcy), gdzie doznał obrażeń, co jednak nie potwierdza samo przez się, że miało miejsce długotrwałe znęcanie się nad pokrzywdzonym, z materiału dowodowego nie wynika, by od 1 lipca do około 27 lipca 2018 r., a następnie do przełomu sierpnia i września dochodziło do znęcania się nad dzieckiem, a jeśli tak to nie ustalono w jaki sposób do tego dochodziło, a tym bardziej jakie czynności sprawcze miał wykonywać oskarżony.

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Apelacja obrońcy oskarżonego nie jest zasadna i na uwzględnienie nie zasługuje.

Zarzut sformułowany w tejże apelacji ma charakter polemiczny, bo tworzy wersje alternatywne do tych ustalonych przez Sąd orzekający.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych może być podnoszony tylko wtedy, gdy w zaskarżonym wyroku poczyniono ustalenie faktycznie nie mające oparcia w przeprowadzonych dowodach, albo gdyby takiego ustalenia nie poczyniono pomimo, że z dowodów określony fakt jednoznacznie wynikał, bądź też dokonana ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wskazuje, że tok rozumowania Sądu I instancji był sprzeczny ze wskazaniami doświadczenia życiowego, prawami logiki czy z zasadami wiedzy.

Aby wykazać błąd ustaleń faktycznych w nie wystarczy subiektywne przekonanie skarżącego o niesprawiedliwości orzeczenia. Konieczne jest wykazanie, że w zaskarżonym wyroku naruszenie takie miało istotnie miejsce, ale i dodatkowo uprawdopodobnienie, że mogło ono mieć wpływ na treść orzeczenia.

W realiach niniejszej sprawy analiza zarzutu sformułowanego przez skarżącego obrońcę wskazuje, że obrońca kwestionuje przede wszystkim ocenę przeprowadzonych w sprawie dowodów (pkt od c. do e. apelacji) – a zatem błąd w ustaleniach faktycznych jest uchybieniem następczym

(wtórnym). W takiej sytuacji w pierwszym rzędzie winien zostać postawiony zarzut obrazy tych przepisów prawa procesowego, które związane są ze sferą gromadzenia i oceny dowodów – bo naruszenie tychże stanowiłoby uchybienie pierwotne. W niniejszej sprawie takiego zarzutu, opartego o przepis art. 438 pkt 2 k.p.k., obrońca wprost nie sformułował.

Stąd już na wstępie stwierdzić należy, że Sąd odwoławczy nie podzielił argumentacji skarżącego dotyczących rzekomego naruszenia przez Sąd Okręgowy zasad wynikających z art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. a polegającego – zdaniem skarżącego – na bezpodstawnej odmowie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, czy dowolnej i nieobiektywnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci wyjaśnień oskarżonej D. N., a także zeznań świadków S. A., B. Ż. czy R. K. – wyciągając z przeprowadzonych dowodów nieuprawnione, bo nie znajdujące oparcia w przeprowadzonych dowodach wnioski, że oskarżony jest sprawcą znęcania się ze szczególnym okrucieństwem nad małoletnim K. N. oraz, że to on spowodował u swojego syna obrażenia o charakterze z art. 156§1 pkt 2 k.k. czy z art. 1571 k.k.

Odnosząc się do tak postawionych zarzutów stwierdzić należy, że:

- Sąd okręgowy analizując treść wyjaśnień oskarżonego prawidłowo dostrzegł, że były one niespójne, nielogiczne, niekonsekwentne oraz sprzeczne z dowodami stanowiącymi podstawę ustaleń faktycznych (vide uzasadnienie

pkt 2.1.ad 1 i 2). Obrońca oskarżonego powyższej oceny wyjaśnień oskarżonego w istocie nie podważył, ale za to eksponował w swoim wywodzie zastrzeżenia wobec treści wyjaśnień oskarżonej D. N. – stwierdzając, że obciążające wyjaśnienia pomijają fakt, że oskarżona nie tylko nie była świadkiem agresywnych i niewłaściwych zachowań oskarżonego D. G. wobec dziecka, ale także manipulując faktami stara się „wybielać” własną osobę i usiłuje przedstawić się w korzystnym świetle.

- Wbrew temu twierdzeniu D. N. konsekwentnie w swoich wyjaśnieniach złożonych tak w postępowaniu przygotowawczym, jak i na rozprawie konsekwentnie opisała sytuację, której była bezpośrednim świadkiem, gdy oskarżony D. G. wyjął dziecko z łóżeczka i rzucił nim z takim zamachem i dużą siłą przez cały pokój aż dziecko znalazło się w drugim pomieszczeniu – a przyczyną takiego zachowania oskarżonego był płacz gorączkującego dziecka (vide wyjaśnienia oskarżonej k. 266-269 i k. 814 – 816). Zrelacjonowała także dwie kolejne sytuacje – tym razem znane jej z opowiadań oskarżonego – gdy dziecko miało mu wypaść z fotelika samochodowego czy łóżeczka.
- Obrońca pomija, że Sąd okręgowy zestawiał wyjaśnienia D. N. z opiniami biegłych z Zakładu Medycyny Sądowej oraz biegłego J. P. – a biegli zgodnie stwierdzili, że

określone obrażenia u dziecka mogły powstać w czasie i okolicznościach podawanych przez oskarżoną.

- Z kolei kwestionowana przez obrońcę ocena tej części wyjaśnień oskarżonej D. N., w której mówi o jej relacjach z D. G., jego porywczoci i agresywnych zachowaniach po alkoholu – znajduje potwierdzenie nie tylko w zeznaniach świadków S. A. i B. Ż., a także zeznaniach M. F. (kuratora zawodowego), ale także pośrednio w wyjaśnieniach samego oskarżonego, który przyznał się do podpalenia rzeczy należących do swojej partnerki, co trafnie podkreślił Sąd I instancji w pisemnych motywach wyroku.
- Obrońca oskarżonego odnosząc się do wydanej w sprawie opinii sądowo – psychologicznej o oskarżonej D. pomija milczeniem, że oskarżona nie ma tendencji do zachowań impulsywnych, nie ujawnia klinicznych dysfunkcji w zakresie procesów percepcyjnych i pamięciowych; nie ujawnia ostrych procesów psychotycznych; ogólny szacunkowy poziom sprawności intelektualnej mieści się w granicach normy; wykazuje cechy zaniedbań wychowawczych; demonstruje znaczne nasilenie przeżywanego napięcia wewnętrznego; ponadto stwierdzono u oskarżonej cechy osobowości nieprawidłowej z deficytami w zakresie mechanizmów regulacji emocji. (vide k. 568- 571) – tym

samym wyrwane z kontekstu sytuacyjnego wynikające z powyższej opinii stwierdzenie, iż oskarżona „demonstruje potrzebę pozytywnej autoprezentacji” – nie może skutecznie podważyć wiarygodności oskarżonej co do podawanych przez nią okoliczności związanych z agresywnymi zachowaniami D. G. wobec swojego dziecka.

- Nie budzi wątpliwości prawidłowość oceny dokonanej przez Sąd I instancji wyjaśnień oskarżonej D. N., którą cechuje duży stopień krytycyzmu wobec tego dowodu (vide pkt 2.1.2 uzasadnienia). Sąd dostrzegł przy tej ocenie okoliczności aktualnie podnoszone w apelacji skarżącego obrońcy, tj. w szczególności jej twierdzenia o obawach przed oskarżonym, zaniedbania oskarżonej w opiece nad dzieckiem, brak działań z jej strony aby uzyskać pomoc lekarską w związku z obrażeniami dziecka – i w efekcie nie tylko stwierdził, że negatywnie zachowywała się jako matka narażając swoje dziecko na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty zdrowia lub życia. Tym samym nieuprawnione jest twierdzenie jakoby Sąd meriti ustalił, iż D. N. „dbała o swoje dziecko, była dobrą i opiekuńczą matką”.
- Ustalenia faktyczne w postępowaniu karnym nie muszą bazować tylko na konkretnych dowodach, ale mogą być czynione również na podstawie domniemań opartych na treści dowodów, w szczególności wynikać z tzw. logiki zdarzeń (sytuacji),

stwierdzonej zgromadzonymi dowodami (zob. A. Gaberle, Dowody w sądowym procesie karnym, s. 31; wyrok SN z dnia 4 października 1973 r. - III KR 243/73, OSNKW 2/74 poz. 33). Skoro z wyjaśnień oskarżonego wynika, iż sam przyznał zdarzenia w jakich doszło do „zsunęcia się z przewijaka” czy „upuszczenia” przez niego dziecka (choć podawane przez niego okoliczności nie mogły doprowadzić do powstania tego rodzaju obrażeń jak stwierdzone u K. N., o czym świadczą wnioski przeprowadzonych w sprawie opinii biegłych), powyższe znajduje oparcie w wyjaśnieniach D. N. (która wyjaśniła odnośnie agresywnych zachowań i ich przyczyn ze strony oskarżonego wobec dziecka), ich zgodne wyjaśnienia, że w czasie kiedy dziecko doznało obrażeń nie opiekowały się żadne osoby trzecie - brak jest podstaw do podzielenia zarzutów obrońcy, że ustalenia poczynione przez Sąd meriti nie znajdują potwierdzenia w przeprowadzonych w sprawie dowodach.

- Pojęcie "szczególnego okrucieństwa" ma charakter ocenny. W pełni należy podzielić ugruntowany w orzecznictwie pogląd, że „szczególne okrucieństwo” winno być odnoszone do zachowania wyjątkowo drastycznego i odrażającego, przy czym znamieniem kwalifikującym jest nie samo "okrucieństwo" (zwykłe okrucieństwo), lecz okrucieństwo "szczególne",

które jest określeniem stopniowalnym tego znamienia. (tak przykładowo: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 11 lipca 2012 r., II AKa 99/12). W ocenie Sądu Apelacyjnego zachowania oskarżonego skierowane wobec dziecka niespełna miesięcznego: i to nie tylko w postaci rzucenia nim z dużą siłą o podłogę (w lipcu, ale nie później niż 27 lipca 2018 r.) czego skutkiem było powstanie u noworodka obrażeń mieszczących się w znamionach czynu z art. 157§1 k.k., nie udzielenie mu żadnej pomocy medycznej skazanie na cierpienie, a następnie po upływie miesiąca (na przełomie sierpnia/września 2018 r.) spowodowanie w nieustalony sposób kolejnych obrażeń ciała – tym razem mieszczących się w znamionach czynu z art. 156§1 pkt 2 k.k. – i do dnia 7 września 2018 r. ponownie nie udzielenie cierpiącemu dziecku żadnej pomocy medycznej nie może być traktowane, jak to akcentuje skarżący obrońca, jako użycie „dwukrotnej” przemocy fizycznej wobec pokrzywdzonego. Podkreślenia wymaga, że w argumentacji apelującego z pola widzenia obrońcy umknęło właśnie owo cierpienie nowonarodzonego i bezbronnego dziecka w całym inkryminowanym okresie – a to nie może zostać ocenione inaczej jak stan wyjątkowo drastyczny i odrażający spowodowany działaniem oskarżonego.

Konkludując stwierdzić należy, że kontrola odwoławcza przeprowadzona przez Sąd

Apelacyjny wykazała, że Sąd Okręgowy omówił i przeanalizował w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wszystkie zgromadzone w sprawie dowody. W sposób logiczny wyjaśnił przy tym, dlaczego zebrane w sprawie dowody uznał za wiarygodne i wskazujące na sprawstwo oskarżonego D. G. w zakresie przypisanego mu czynu oraz dlaczego odmówił wiary dowodom przeciwnym, w zakresie, w jakim oskarżony negował popełnienie tego czynu. Wywód obrońcy co do oceny przez Sąd a quo wymienionych w apelacji dowodów w żaden sposób nie może osiągnąć spodziewanego skutku, bowiem nie wykazuje którym wskazaniom wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego uchybił Sąd orzekający, czyniąc kwestionowane ustalenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2009 r., sygn. WA 26/09 w: OSNwSK 2009/1/1844).

Równocześnie zaznaczyć należy już w tym miejscu, że Sąd Apelacyjny nie podzielił wniosku końcowego Sądu Okręgowego co do kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu – o czym w dalszej części uzasadnienia z uwagi na wniesioną w sprawie apelację prokuratora.

Lp.	Zarzut	
II.	<p>z ostrożności procesowej:</p> <p>na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąca niewspółmierność kary wymierzone w wymiarze 15 lat pozbawienia wolności połączonej ze środkami karnymi, tj. pozbawieniem praw publicznych na okres 5 lat oraz obowiązkiem zadośćuczynienia w wysokości 15.000 zł na rzecz pokrzywdzonego podczas,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	gdy prawidłowa ocena okoliczności dotyczących jego wymiaru oraz dla osiągnięcia celów kary wystarczy jej niższy wymiar, w szczególności kary pozbawienia wolności.	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zarzut nie zasługuje na uwzględnienie. O rażącej niewspółmierności kary może być mowa tylko wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy, czyli gdy jest w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą.</p> <p>Na gruncie art. 438 pkt 4 k.p.k. nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż kara dotychczas wymierzona jest niewspółmierna w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować i jest zatem również w odczuciu społecznym "karą niesprawiedliwą". Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie zachodzi – z uwagi jednak na dokonanie zmian wyroku w zakresie odnoszącym się do oskarżonego D. G. dalsze kwestie zostaną omówione w punkcie uzasadnienia tego dotyczącym.</p>		
	Wniosek	
<p>1. uniewinnienie oskarżonego od czynu przypisanego w pkt I wyroku ewentualnie:</p> <p>2. zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez zmianę kwalifikacji prawnej</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

i opisu czynu zabronionego, którego dopuścił się oskarżony, polegającą na wyeliminowaniu z opisu czynu znęcania się ze szczególnym okrucieństwem, a tym samym przestępstwa z art. 207§2 k.k. i przyjęcie za podstawę skazania kwalifikacji prawnej czynu z art. 157§1 k.k. i art. 156§1 pkt 2 k.k.;

ewentualnie:

3. zmianę zaskarżonego orzeczenia w zakresie kary wymierzonej oskarżonemu, tj. 15 lat pozbawienia wolności poprzez wymierzenie mu łagodniejszej kary;

ewentualnie:

4. uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Zarzuty wywiedzione w środku odwoławczym, którego autorem jest obrońca oskarżonego są niezasadne – co omówione zostało we wcześniejszej części pisemnych motywów wyroku Sądu Apelacyjnego. Tym samym brak jest podstaw do uwzględnienia wniosków końcowych o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego, czy też zmianę kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu poprzez wyeliminowanie art. art. 207§2 k.k. z opisu czynu i przyjętej kwalifikacji prawnej.

Brak podstaw do zmiany wyroku poprzez złagodzenie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności – bowiem obrońca nie wykazał, by nosiła

ona cechy rażącej surowości. Sąd Apelacyjny również z urzędu nie dostrzegł, aby istniała podstawa do takiej oceny.

Brak podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania – wobec braku zaistnienia przyczyn z 437 § 2 k.p.k.

Apelacja Prokuratora

Lp.	Zarzut	
I.	<p>Odnośnie czynu I aktu oskarżenia:</p> <p>Na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. obraza prawa procesowego, tj.:</p> <ul style="list-style-type: none"> - art. 7 k.p.k., która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia, polegająca na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów i zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez uznanie, że oskarżony D. G. nie działał z zamiarem ewentualnym pozbawienia życia małoletniego syna K. N. - co skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych polegającym na przyjęciu, że oskarżony D. G. w zakresie czynu I aktu oskarżenia dopuścił się popełnienia przestępstwa określonego w art. 207§2 k.k. w zb. z art. 157§1 k.k. w zb. z art. 156§1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Istnienie zamiaru zabójstwa podlega dowodzeniu na tych samych zasadach, co inne fakty istotne z punktu widzenia strony przedmiotowej czynu, przy zastosowaniu odpowiednich zasad dowodzenia, wnioskowania oraz oceny dowodów.</p> <p>Rację ma w swej argumentacji prokurator, że zachowanie D. G. wobec małoletniego syna, będącego w okresie noworodkowym, a następnie niemowlęcym które polegało na tym, że pierwszym razem rzucił dzieckiem z dużą siłą o podłogę, a drugim razem uderzył go (nim) z dużą siłą co najmniej dwukrotnie w głowę w okolicę ciemieniową i potyliczną prawą powodując u dziecka obrażenia w ramach art. 157§1 k.k. oraz art. 156§1 pkt 2 k.k. – skutkuje uznaniem, że oskarżony uświadamiał sobie nie tylko wysoki stopień niebezpieczeństwa swojego działania dla życia dziecka, a po drugie nie podjął działań mających na celu zmniejszyć nastąpienie skutku. Oskarżony w pełni musiał uświadamiać sobie konsekwencje swojego działania, w tym nastąpienie skutku w postaci śmierci dziecka, na co się godził. Rzucanie tak małym dzieckiem z dużą siłą o podłogę, czy zadawanie mu silnych uderzeń – wykluczają wniosek, że ustalone działanie sprawcy przewidywało tylko nastąpienie skutków i godzeniu się na nie w postaci średnich i ciężkich obrażeń ciała u pokrzywdzonego, wykluczając śmierć pokrzywdzonego. Istniejące dysproporcje pomiędzy siłą z</p>	

jaką oskarżony oddziaływał na pokrzywdzone i kruche dziecko, bez rozwiniętych u niego jeszcze mięśni odpowiedzialnych za stabilizację głowy i odcinka szyjnego kręgosłupa, z niezrośniętym jeszcze ciemączkiem uświadamiają nawet przeciętnie rozwiniętemu człowiekowi, że może wskutek takich zachowań dojść do śmierci pokrzywdzonego. Nie można pomijać, że oskarżony m.in. godził w najbardziej newralgiczną dla życia dziecka część ciała jaką jest głowa. Także zachowanie oskarżonego po tych zdarzeniach nie pozostawia wątpliwości, że nie próbował on udzielić pomocy ofierze w celu zmniejszenia skutków swego działania – i to mimo faktu, że dziecko było obolałe, gorączkowało i płakało. Jak wnika z opinii lekarskich dziecko miało objawy dziecka maltretowanego. Mało tego – oskarżony nie tylko sam nie wezwał pomocy lekarskiej, ale także nakłaniał matkę dziecka, aby takiej pomocy nie szukała. Z opinii biegłych lekarzy psychiatrów wynika, że oskarżony D. G. nie miał ani zniesionej, ani ograniczonej w stopniu znacznym poczytalności i zdolności do pokierowania swoim postępowaniem. Oskarżonego cechuje nieprawidłowa osobowość a przy współistnieniu takich czynników jak liczne uzależnienia, w tym od alkoholu – wystąpiła u niego gwałtowna i brutalna agresja wobec syna, która była wywołana wyłącznie płaczem dziecka. Tym samym powyższe przeczy prawidłowości rozumowania, iż oskarżony mógł przewidzieć i godził się tylko na powstanie u swojego K. N. skutków w postaci średnich lub ciężkich obrażeń ciała. Powyższe jednoznacznie zaś dowodzi, że oskarżony D. G. działał z zamiarem ewentualnym

dwukrotnego pozbawienia życia swojego syna K. N. oraz w sposób szczególnie okrutny znęcał się nad nim.

Tym samym uznać należy, że trafny jest zarzut skarżącego prokuratora, iż dokonana przez Sąd I instancji ocena materiału dowodowego jest dowolna i nie respektuje zasad swobodnej oceny dowodów określonych w art. 7 k.p.k., a w efekcie powyższe uchybienie skutkowało błędem w ustaleniach faktycznych polegającym na przyjęciu, że oskarżony D. G. w zakresie czynu przypisanego mu w pkt I. wyroku dopuścił się popełnienia przestępstwa z art. 207§2 k.k. w zb. z art. 157§ 1 k.k. w zb. z art. 156§1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k.

Lp.	Zarzut	
II.	<i>Odnośnie czynu II aktu oskarżenia:</i> Błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia w zakresie zaistnienia przesłanek do warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności w stosunku do D. N. i zastosowania przez Sąd art. 6§1 i 2 k.k. polegający na wysnuciu błędnego wniosku w oparciu o ustalone właściwości i warunki osobiste oskarżonej oraz okoliczności sprawy, iż wystarczającym dla osiągnięcia celów resocjalizacyjnych wobec D. N. jest zawieszenie wykonania kary, podczas gdy prawidłowa ocena tych okoliczności prowadzi do wniosku przeciwnego – przemawiającego za zastosowaniem bezwzględnej kary pozbawienia wolności wobec D. N., mającej za zadanie	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

	osiągnięcie celów zapobiegawczych i wychowawczych w stosunku do oskarżonej i utwierdzenia w społeczeństwie przekonania o konieczności postępowania zgodnego z prawem.	
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Zgodzić należy się ze skarżącym prokuratorem, że warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonej D. N. nie jest prawidłowe.</p> <p>„Ocena możliwości zastosowania wobec sprawcy dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary powinna wynikać nie tylko ze stwierdzenia wystąpienia samych przesłanek tej instytucji, ale winna również uwzględniać konsekwencje tak ukształtowanej kary w kontekście ogólnych dyrektyw jej wymiaru.”(tak przykładowo: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2020 r., I KA 8/19).</p> <p>Jest faktem, że oskarżona D. N. dotychczas nie była karana, jest młodociana, przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu oraz złożyła wyjaśnienia i wyraziła skruchę – niemniej kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania w realiach niniejszej sprawy jest nie do zaakceptowania z punktu widzenia społecznego poczucia sprawiedliwości. Na oskarżonej D. N. ciążył szczególny obowiązek ochrony swojego dziecka – w żaden sposób ani nie przeciwdziałała agresywnym zachowaniom oskarżonego, aby</p>		

dziecku nie stała się krzywda, ani też nie podjęła żadnych działań, by udzielić cierpiącemu dziecku pomocy medycznej. Trafnie wskazał prokurator, że brak działań w tym zakresie ze strony oskarżonej wynikał wyłącznie z jej egoistycznej obawy, że dziecko może zostać jej odebrane. Takiego zachowania nie może tłumaczyć „traumatyczna” przeszłość oskarżonej i brak ciepła rodzinnego, bo wychowywała się w domu dziecka, czy też jej brak przygotowania do roli matki w tak młodym wieku (19 lat). Ustalone przez Sąd meriti fakty wskazują przy tym, że oskarżona sprawnie potrafiła poruszać się pomiędzy instytucjami samorządowymi i państwowymi i uzyskiwała wsparcie tak w zakresie zabezpieczenia sobie lokum do zamieszkania, jak i pomocy finansowej czy uzyskania pomocy asystenta rodziny. Twierdzenia zatem, że D. N. była zdana na oskarżonego nie odpowiadają prawdzie i potwierdzają prawidłowość wniosków wynikających ze sporządzonej w sprawie opinii sądowo psychologicznej, że oskarżona demonstruje potrzebę pozytywnej autoprezentacji (vide k. 568-571). Nie można także tracić z pola widzenia, że oskarżona w przeszłości prowadziła nieustabilizowany tryb życia, zaś w toku postępowania karnego nie stawiała się na wyznaczone dozory, co świadczy o lekceważącym stosunku do nakładanych na nią obowiązków. Wypadkowa powyższych okoliczności powoduje, że zarówno okoliczności czynu, jak i właściwości i warunki osobiste sprawcy nie pozwalają na stwierdzenie, że dla osiągnięcia celów kary i utwierdzenia w społeczeństwie przekonania o konieczności postępowania

<p>zgodnego z prawem wystarczające będzie orzeczenie wobec oskarżonej D. N. kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.</p>		
	<p>Wniosek</p>	
<p><i>Odnosnie D. G. o zmianę wyroku poprzez:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - przyjęcie kwalifikacji czynu opisanej w akcie oskarżenia oraz wymierzenie mu kary 25 lat pozbawienia wolności, - na podstawie art. 40§1 k.k. pozbawienie praw publicznych na okres 10 lat, - na podstawie art. 46§1 k.k. orzeczenie o zadośćuczynieniu na rzecz pokrzywdzonego w kwocie 50 tys. zł; <p><i>Odnosnie D. N. o zmianę wyroku poprzez:</i></p> <ul style="list-style-type: none"> - orzeczenie kary 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>1) Nie budzi wątpliwości, iż czyn, którego dopuścił się oskarżony D. G. , jest wysoce naganny oraz okrutny, co świadczy o wysokim stopniu jego szkodliwości, niewątpliwie rzutującej na wymiar kary. Zwrócić uwagę należy na to, co wielokrotnie podnoszono już w judykaturze, iż kara 25 lat pozbawienia wolności, jako kara szczególna i quasi-społecznie eliminacyjna winna być orzekana tylko wówczas, gdy</p>		

niewystarczające jest wymierzenie kary 15 lat pozbawienia wolności. W doktrynie (prof. K. Buchała) zasadnie podniesiono, że taka wieloletnia izolacja nie może z wychowawczego punktu widzenia przynieść pozytywnych rezultatów, a zatem można ją stosować jedynie wówczas, gdy przemawiają za tym względy prewencji generalnej, gdy wobec znacznego stopnia demoralizacji sprawcy praktycznie niemożliwe stanie się jego indywidualno-prewencyjne oddziaływanie. Tym samym przyjęć należy, że w sytuacji gdy stopień demoralizacji sprawcy nie jest na tyle znaczny, by wykluczać poprzez więzienną izolację wychowawcze na niego oddziaływanie, a nie sprzeciwiają się temu względy prewencji ogólnej, rozumianej jako wpływanie poprzez konieczną surowość kary na kształtowanie prawidłowych postaw społecznych, w tym także w zakresie poczucia sprawiedliwej odpłaty, brak jest racjonalnych powodów do orzekania kary 25 lat pozbawienia wolności lub surowszej. Równocześnie nie można tracić z pola widzenia, że „Pomimo identycznego zagrożenia karą za dokonanie i usiłowanie szkodliwość społeczna czynu jest zazwyczaj niższa przy usiłowaniu z uwagi np. na brak skutku, a w efekcie kara wymierzona za usiłowanie powinna być w zasadzie łagodniejsza niż za dokonanie przestępstwa.” (tak przykładowo: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 31 października 2017 r., V KK 201/17).

W odniesieniu do D. G.:

- czyn jakiego dopuścił się oskarżony cechuje wysoki stopień społecznej szkodliwości – bowiem godzi w najcenniejsze wartości jakimi jest życie i zdrowie

człowieka; znęcanie się ze szczególnym okrucieństwem nad swoim nowo narodzonym dzieckiem – zaprzecza podstawowym normom społecznym, moralnym i kulturowym; zachowaniem wyczerpał jednocześnie znamiona kilku poważnych przestępstw;

- nie można równocześnie tracić z pola widzenia że czyn z art. 1481 k.k. został popełniony przez oskarżonego w zamiarze ewentualnym, a nadto w formie stadialnej w postaci usiłowania;

- nie budzi wątpliwości, iż był on osobą uprzednio karaną, niemniej jednak była to karalność za przestępstwo o stosunkowo niewielkim stopniu społecznej szkodliwości;

- wydana wobec oskarżonego pozytywna opinia z Aresztu Śledczego wskazuje, że zachowanie oskarżonego w izolacji penitencjarnej jest prawidłowe oraz, że wyraża on krytyczny stosunek do popełnionego czynu - powyższe, niewątpliwie daje asumpt do twierdzenia, iż jest on podatny na wychowawcze oddziaływanie, mimo negatywnych czynników związanych z agresywnym zachowaniem pod wpływem alkoholu oraz zaburzonej osobowości.

Analizując kompleksowo wszystkie naprowadzone okoliczności, Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, iż w świetle przepisu art. 53 § 1 i § 2 k.k. żądana przez prokuratora kara 25 lat pozbawienia wolności byłaby rażąco niewspółmiernie surowa w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k., zaś orzeczona wobec oskarżonego przez Sąd Okręgowy kara 15 lat pozbawienia wolności jest karą sprawiedliwą.

Zasadny jest także wniosek prokuratora o orzeczenie na podstawie art. 46§1 k.k. zadośćuczynieniu na rzecz pokrzywdzonego w kwocie 50 tys. zł, bowiem w kwocie zasądzonej przez Sąd I instancyjny nie stanowi właściwej rekompensaty krzywdy K. N. związanej ze spowodowanymi u niego obrażeniami i wynikłymi stąd cierpieniami dziecka.

Oдноśnie wnioskowanego orzeczenia wobec oskarżonego pozbawienia praw publicznych – prokurator nie zarzucił błędu w ustaleniach faktycznych poprzez brak w opisie czynu przypisanego w wyroku działania oskarżonego „z powodu motywacji zasługującej na szczególne potępienie”. Oznacza to w sposób oczywisty, iż ustalenia takiego - niezbędnego w kontekście treści art. 40 § 2 kk (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2000 r., V KKN 88/2000, OSNKW 2000, z. 7-8, poz. 63) - w sprawie nie poczyniono. Tym samym nie tylko nie było możliwe uwzględnienie wniosku prokuratora co do środka karnego, ale – wobec braku apelacji wniesionej na niekorzyść podnoszącej wymieniony zarzut – uchylenie orzeczonego przez Sąd I instancji w pkt II wyroku pozbawienia oskarżonego praw publicznych.

2) Одноśnie oskarżonej D. – wniosek zasadny z powodów wskazanych w odpowiedzi na apelację prokuratora w pkt II uzasadnienia.

4. **OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE
UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU**

1.	Brak w opisie czynu przypisanego w pkt I. wyroku działania oskarżonego „z powodu motywacji zasługującej na szczególne potępienie”
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
Wobec braku zarzutu na niekorzyść - skutkowało uchYLENIEM orzeczonego przez Sąd I instancji w pkt II wyroku pozbawienia oskarżonego praw publicznych – o czym szerzej w odpowiedzi na wnioski zawarte w apelacji prokuratora.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
<u>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
<i>Utrzymano w mocy wyrok w pozostałej części wobec oskarżonego D. G. – poza zmianami z punktu 10 a-e wyroku.</i>	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wyrok - poza częścią, w której dokonano zmian- jest prawidłowy, ustalenia faktyczne bezsprzeczne. Kontrola odwoławcza dokonana w sprawie nie potwierdziła zasadności zarzutów przedstawionych w apelacji obrońcy oraz części wniosków z apelacji prokuratora.	
<u>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
6) <i>Zmieniono zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego D. G. w ten sposób, że:</i> g) <i>w ramach czynu przypisanego w punkcie I. wyroku dodatkowo ustalono, iż oskarżony działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w bliżej nieustalonym dniu w lipcu 2018 r., ale nie</i>	

później niż 27 lipca 2018 r. oraz na przełomie sierpnia i września 2018 r. oraz z zamiarem ewentualnym dwukrotnie usiłował pozbawić życia swojego syna K. N. lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na udzielenie pokrzywdzonemu pomocy medycznej;

h) podstawę prawną skazania uzupełniono o art. 13§1 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

i) jako podstawę prawną wymiaru kary wskazano art. 14§1 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k.

j) uchylono orzeczonego w punkcie II. wyroku środek karny w postaci pozbawienia praw publicznych;

k) kwotę orzeczonego w punkcie III. wyroku zadośćuczynienia podwyższono do 50.000 (pięćdziesięciu) tysięcy złotych;

7) zmieniono wyrok w zaskarżonej części wobec oskarżonej D. N. w ten sposób, że:

- uchylono rozstrzygnięcia z punktu IV. wyroku o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności oraz z punktów V. i VI. wyroku wydane w oparciu o art. 73§2 k.k. oraz art. 72§1 pkt 4 k.k.;

Zwięźle o powodach zmiany

Zmiana zaskarżonego wyroku Sądu I instancji jest wynikiem przede wszystkim uznaniem za zasadne większości zarzutów sformułowanych przez prokuratora – o czym mowa we wcześniejszej części uzasadnienia. Mimo jednak zamiany kwalifikacji prawnej czynu przypisanego w punkcie I. wyroku – nie uwzględniono apelacji wniesionej przez prokuratora w zakresie w jakim kwestionuje wymiar kary orzeczonej wobec oskarżonego daniela G. i domaga się podwyższenia tejże kary do 25 lat pozbawienia wolności. Sąd I instancji - jak już wyżej oceniono - prawidłowo zrealizował w tym zakresie swoje zadania i – pomimo aktualnie zmienionej przez Sąd Apelacyjny kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I. wyroku – wymierzona kara jest karą sprawiedliwą. Niezasadne

byłoby zatem nie tylko jej obniżanie (jak chciały obrońca), ale też i podwyższanie (zgodnie z wnioskiem prokuratora).

<u>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
<u>Nie dotyczy</u>	
<u>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</u>	
1.1.	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
<u>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</u>	
Nie dotyczy	

5.4. <u>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3. 5.	<p>- na podstawie art. 63§ 1 k.k. zaliczono oskarżonej D. N. na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności zatrzymanie w dniu 4 października 2018 r. – wobec orzeczenia wobec oskarżonej kary bezwzględnego pozbawienia wolności zaliczenie na jej poczet dnia zatrzymania oskarżonej stało się konieczne.</p> <p>- zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. M. oraz adw. M. M., Kancelarie Adwokackie w W., kwoty po 840 (osiemset czterdzieści) złotych – podwyższając je o 23 % VAT – z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej odpowiednio oskarżonemu D. G. oraz oskarżonej D. N. w postępowaniu odwoławczym.</p>	
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
4.	<p>Zwolniono oskarżonych D. G. i D. N. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa – w oparciu o art. 624 §1 k.p.k. uznając, że ich poniesienie byłoby zbyt uciążliwe z uwagi na sytuację majątkową oskarżonych.</p>

7. PODPIS
Anna Zdziarska Dorota Tyręła Przemysław Filipkowski

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	<i>I</i>		
Podmiot wnoszący apelację	<i>Obrońca oskarżonego D. G.</i>		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	<i>wyrok Sądu Okręgowego Warszawa– Praga w Warszawie z dnia 29 czerwca 2020 r., sygn. akt V K 223/19</i>		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. <u>Granice zaskarżenia</u>	
--	--

Kolejny numer załącznika	II		
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Okręgowego Warszawa– Praga w Warszawie z dnia 29 czerwca 2020 r., sygn. akt V K 223/19		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości co do oskarżonego D. G.		
# w części - co do oskarżonej D. N.	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana